

למי להצביע?

לקראת הפריימריז במפלגת העבודה

:: דודי נתן

אז למי להצביע בבחירות לפריימריז?

פרץ ופוליטיקה

הכי מצחיקות אותי הטענות שהמינוי של מג'אדלה לשר הוא מינוי פוליטי. יש הרבה שטענו את זה כאילו העניין מגונה ממש. ברור שזה מינוי פוליטי. מזל שכך. הגיע הזמן לחזור לקצת יותר פוליטיות. הלוואי וברק ישקול גם שיקולים רחבים – מה חושב ציבור רחב זה או אחר, ולא רק מה חושב ציבורן האלפיון העליון...

כל ממשלה מורכבת ממינויים פוליטיים, כי אלה אנשים פוליטיים שנבחרים בבחירות פוליטיות ומזל שכך. למה מונה בוז'י הרצוג לשר? האם איזו משלחת מיוחדת של מומחים בדקה בכל רחבי הגלובוס, או אפילו רק בין מטולה לאילת ומצאה אותו כשר המתאים ביותר להתוות מדיניות בתחום התיירות? או להחליט בהחלטות הממשלה? יש בוודאי מאות ואלפי אנשים שיכלו לעשות זאת לא פחות טוב. וכך גם פינס ופואד ואולמרט וברק והרבה אחרים.

אנשים נבחרים בפוליטיקה במידה כזאת או אחרת של יצוג עמדות וזהויות, לפעמים אנשים מממשים עמדות שונות מאוד ממה שבוחריהם דמיינו – כאן באה לידי ביטוי המניפולציה הפוליטית.

אבל במקרה של מג'אדלה – האיש מונה כמייצג של הציבור הערבי במפלגת העבודה, וכאן הקשר הישיר בין המייצג למיוצגים הוא הרבה יותר ברור מאשר בין פינס ו... מי?, בוז'י ו... אורית נוקד וחברי הקיבוצים (עד כמה היא מייצגת אותי כשהיא קופצת מיד לדרום כשאהוד חוזר למפלגה?), שהרי האיש נבחר על-ידי המחוז. אז אומרים שעמיר פרץ מינה אותו רק כי הוא רצה את קולות המחוז הערבי במפלגה בפריימריס. נהדר. מחיאות כפיים לכוחה של הפוליטיקה. האם זה מספיק? לא. האם חבל שעמיר פרץ לא עשה את זה קודם לכן? אולי. אלא שרוב

הפוליטיקה נעשית באיך-ברירה ותחת לחץ. השאלה היא איזו החלטה מקבלים אז. אני מעריך את הבחירות שפרץ עושה בתנאי לחץ וזו הסיבה העיקרית שבגללה אני בעד עמיר פרץ לראשות העבודה גם בסבב הנוכחי.

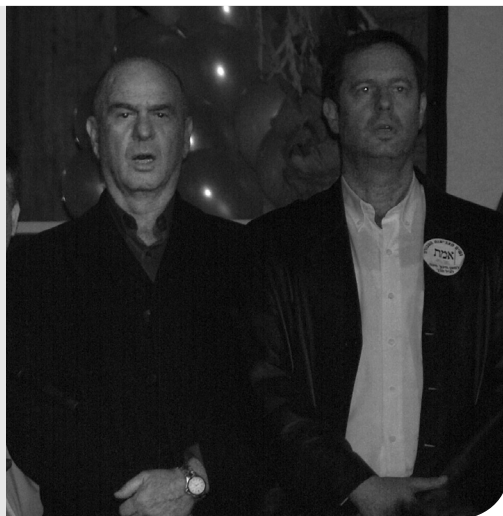
ומה האלטרנטיבות?

נניח שיבחרו איילון, ברק או פינס... האם בכלל יהיה לחץ יומיומי ומתמיד לביטול חוק ההסדרים? לא אצל פינס. בטח שלא אצל ברק. ואולי איילון יזכר שזה חשוב מדי פעם... האם יהיה לחץ להעלאת שכר המינימום, דבר שהוא עניין הכרחי למהלכים משולבים של צמיחה וצמצום פערים? ברק, פינס או איילון אולי יזכרו מתישהו שזה חשוב...

ופרץ? הוא בכלל איכזב... אז איך ניתן בו אמון עוד פעם... אז זהו, שאנחנו לא "נותנים אמון", קל וחומר שאיננו נותנים את נפשנו, ואיננו מגדירים את זהותנו כשאנחנו בוחרים מי יהיה יו"ר העבודה. מה שאנחנו עושים הוא לבחור איזו מפלגת העבודה אנחנו רוצים שתהיה לנו. אני מעדיף שזו תהיה מפלגה שיש בה ועדי עובדים ולכן אני רוצה יו"ר שלא מעקם את

למה מונה בוז'י הרצוג לשר?
האם איזו משלחת מיוחדת של מומחים בדקה בכל רחבי הגלובוס, או אפילו רק בין מטולה לאילת ומצאה אותו כשר המתאים ביותר להתוות מדיניות בתחום התיירות? או להחליט בהחלטות הממשלה?

ופרץ? הוא בכלל איכזב... אז איך ניתן בו אמון עוד פעם... אז זהו, שאנחנו לא "נותנים אמון", קל וחומר שאיננו נותנים את נפשנו, ואיננו מגדירים את זהותנו כשאנחנו בוחרים מי יהיה יו"ר העבודה. מה שאנחנו עושים הוא לבחור איזו מפלגת העבודה אנחנו רוצים שתהיה לנו.

העניין הוא מאד פשוט: עמיר פרץ הוא האפשרות היחידה הריאלית למי שרוצה חברה ישראלית טובה יותר. כל השאר הוקוס-פוקוסים.

פרץ או פרס?

יש רק טיעון רציני אחד נגד הצבעה לעמיר פרץ, והוא עולה מרכים הקשורים ל"חוג אורנים". הטיעון הוא שעמיר פרץ בעצם מיישם את מדיניות פרס, שהוא בעצם "ממחנה פרס", ויש לכך עדויות כאלו ואחרות... התמודדתי עם הטיעון הזה לא פעם ורוב ה"הוכחות" שמביאים לכך הן חלקיות וחלשות. בעיקר, אין לטיעון הזה דרך להתמודד עם העובדה הברורה שעמיר פרץ, במעמדו כיו"ר ההסתדרות ועכשיו כיו"ר מפלגת העבודה, בוחר שוב ושוב לפנות לציבור בשאלות של עוני, מיתון ופערים, בשפה של הרחבה כלכלית. הוא אינו עושה שימוש בדרך הדיבור הפשוטה, הפופולרית, של "עניים נגד עשירים", "הדפוקים נגד הממסד" ושאר דיבורים המובילים בקלות אל מחוזות הצדקה המונעת הרחבה כלכלית וצדק חברתי.

הרי כשעמיר מדבר בסגנון שאני טוען שהוא מדבר, ואני טוען שהוא עושה זאת בעקביות, הוא עושה זאת כנגד הגישה שכביכול הוא רוצה לקדם. הוא גם מפסיד בכך הרבה נקודות פוליטיות, מכיוון שבשאלות של היום קל הרבה יותר לגייס תמיכה פוליטית באמצעות דיבורים על צדקה ו"אנטי-ממסדיות". הוא אפילו לא מרוויח מזה תמיכה מאיזשהו גורם משמעותי בתוך מפלגת העבודה. כפי שראינו, ברק, ברוורמן ואחרים לא קפצו לתמוך בשיח הזה. חלקם לא ממש הבינו אותו. לכן, יותר פשוט להניח שהאיש לא סתם שם לעצמו כל כך הרבה מכשולים, והוא אינו ממשיך דרכו של פרס, אלא להיפך.

לסיכום:

1. מי שרוצה חברה יותר טובה חייב לפעול בזירה הפוליטית.
2. מי שרוצה להשפיע - ולו מעט, חייב לפעול במפלגה בעלת סיכויי השפעה - וזו כיום מפלגת העבודה.
3. בעבודה - מי שרוצה לעצור את מהלך הפיכתה לשינוי, מהלך ארוך טווח שסוף סוף נעצר, צריך להמשיך לבחור כשליחנו לתפקיד הזה את עמיר פרץ.
4. מי שחושב שלמחרת הכל ישתנה - טועה בגדול ומוזמן לחזור לאי של פיטר-פן ולשאר מחוזות הפנטסיה.

הפרצוף כשהוא בא לדבר ולפקוד ועדי עובדים למפלגה, קל וחומר כזה שמעקם את האף רק מלחשוב על לדבר איתם.

אני רוצה מפלגה שהיומיום שלה, ה"צופן הגנטי" שלה מדבר שאלות חברה וכלכלה. אני רוצה מפלגה שנוכל כל פעם להתאכזב מכך שלא שינתה מספיק. ממה נתאכזב כשיהיה ברק/איילון/פינס היו"ר? הרי לא יהיו לנו בכלל ציפיות...

פוליטיקה ופרץ

בכלל, הגיע הזמן שנתחיל להתייחס באופן בוגר לפוליטיקה ולשם כך חשוב להסיר כמה מכשולים העומדים בדרכם של ישראלים רבים. הסיבה הראשונה בגללה הישראלים הפעילים עושים בחירות פוליטיות גרועות, היא שהם לא רוצים "לצאת פראירים": "אם אני אתן בו אמון הוא ידפוק אותי, עדיף אם כך שלא לתת אמון באף אחד, או לברוח לגמרי מהמשחק". זה מה שהרוב עושה, או תומך ומיד מסתייג. יענו "ביקורתיים". אני, דודי נתן, מעדיף "לצאת פראיר", כדי לא באמת להיות פראיר של כל הימין שרוצה אותי לגמרי מחוץ למשחק.

הפחד הגדול השני של ישראלים בכלל ופעילים חברתיים בפרט, הוא הפחד להיחשב "חסיד שוטה". זה חזק במיוחד אצל ה"ביקורתיים". אני, דודי נתן, מתנדב להיות חסיד שוטה שמצליח אחת לעשר פעמים, מאשר להגן על דימוי בכל הזדמנות ולכן לא לתרום שום דבר לשינוי החברה.

המאפיין השלישי של התודעה הישראלית הוא שאין אפור, הכל שחור-לבן, הכל עכשיו ומיד. או שעמיר פרץ שינה כבר את כל תחלואי החברה, או שילך לפח הזבל של ההסטוריה, ונביא משיח חדש...

הגיע הזמן להתבגר. ובכלל, כמה "אכזבות" הספיק עמיר פרץ לאכזב בשלושה חודשים (אני מתחיל את הספירה מהיום שבו כבר רווח בציבור הדיבור על האכזבה החברתית). האמת - מי שמספיק להתאכזב כל כך הרבה ממידת השינוי החברתי תוך שלושה חודשים, שילך למרץ, או לאיזו מפלגת הוקוס-פוקוסית אחרת שכל קסמיה מתפוגגים יום אחרי יום כבר 40 שנה. מי שהספיק להתאכזב, לא ממש מתאים לפעילות למען שינוי חברתי. זה יקרה לאט, וזה יהיה יותר לאט, יותר קשה ופחות אנין ככל שתמונת המצב הנוכחית יותר רעה. ותמונת המצב הנוכחית של החברה הישראלית היא זוועתית.

הסיבה הראשונה בגללה הישראלים הפעילים עושים בחירות פוליטיות גרועות, היא שהם לא רוצים "לצאת פראירים"... אני, דודי נתן, מעדיף "לצאת פראיר", כדי לא באמת להיות פראיר של כל הימין שרוצה אותי לגמרי מחוץ למשחק.

האמת - מי שמספיק להתאכזב כל כך הרבה ממידת השינוי החברתי תוך שלושה חודשים, שילך למרץ, או לאיזו מפלגת הוקוס-פוקוסית אחרת שכל קסמיה מתפוגגים יום אחרי יום כבר 40 שנה.

דודי נתן הוא מנחה קבוצות ב"קולות בנגב" ומרצה בנושאי צדק חברתי

davnurit@gmail.com